

biztosítás. Ez intézményekre vonatkozólag az egyesületnek Genfben tartott kongresszusa fontos határozatokat hozott, amelyeket azzal terjeszt fel a kormányhoz, hogy azokat az intézmények rögtön kezdeményezésénél tájékoztató alapul vegye. Rendelkezésre bocsátja az egyesület tanulmányainak eddigi eredményeit és első sorban bőséges anyaggyűjteményét, amelyet a munkaközvetítés jelen állapotáról az ország minden részéről gyűjtött össze. Elhatározta még az egyesület, hogy átirattal fordul a Gyáripárosok Országos Szövetségéhez, hasson oda, hogy a gyárosok ne bocsássák el tömegesen a munkásokat, hanem foglalkoztassák őket rövidebb munkanapok mellett, amire néhány nagyobb gyár már eddig is szép példát mutatott. Határozatként mondotta ki végül a választmány, hogy a városokhoz és községekhez külön körlevelet intéz, hogy a közmunkákat mielőbb fogantassák és ahol sürgős szüksége merül föl, a munkanélkülieket pénzsegélyben is részesítsék.

Amikor a szegedi tanács művészetet pártol.

— Szegény művészet!.. —

(Saját tudósítónktól.) A legújabb kulturbotrány, amely Szegedről indul most ország-gyárrá, a városi tanácsnak egy ma hozott határozata, amellyel a művészetek pártolása terén sikerült fölülmúlnia még — önmagát is. Sok kommentár nem kell az esethez, egymagában is sokat mond, olyan sokat, hogy a füle tövéig belepírul minden ember, akinek csak némi fogékonysága is van a kultúra iránt.

Joachim Ferenc festőművész neve nem ismeretlen a műpártoló közönség előtt. Párisban talán még ismertebb, mint Magyarországon. Szegedi föld szülötte, itt kezdte szárnyait bontogatni a tehetsége, kezdő éveiben is produkált már néhány feltűnést keltett műalkotást, majd ő is azoknak a szegedi művészeknek sorsára jutott, akik itthon a műpártolás és a művészetek megbecsülése hiányában sem fejlődni, sem megélni nem tudnak. Kiment Párisba. Hatálmás lendülettel fejlődött tovább, képei fölkeltek a nagyobb és idősebb művészek figyelmét és nemsokára Joachim Ferencet már a párisi elismert festők között emlegették. Ki is állította néhány munkáját az egyik párisi műtárlaton és az ottani műkritika szerint, Joachim néhány festménye feltűnést keltett.

A dicsőség híre eljutott Budapestre, Szegedre is és Joachim, aki az emberek mostohasága dacára sem rugaszkodott el szülőföldjétől, most be akarta mutatni Szegednek, hogy mennyire fejlődött, mit produkált, miért kapta híre Páris. Ha véglegesen nem is, a képeivel haza akart jönni kis időre, nagyon természetes, hogy számított arra is, talán sikerül előadni egy-két képet a szülővárosában. Beadványt intézett a tanácshoz, hogy díjmentesen engedje át a kulturpalota egyik termét, ahol majd tárlatot fog rendezni a saját képeiből.

A tanács kedden délelőtt tartott ülésében foglalkozott a kérelemmel és rövid vita után a leghatározottabban elutasította. Valamivel indokolta is, olyanformán, hogy a kulturpalota

termeiben vásári sátrakat ütni nem megengedhető dolog.

Az embert fölháborodással vegyes áramlat tölti el ennek a hallatára. Ismerjük jól a tanács fölfogását akkor, amikor művészetéről van szó, de ilyen, szégyenletes határozatot és ilyen képtelen indokolást még a tanács sem engedhet meg magának — már csak a város hírnevének jól fölfogott érdekében sem! Hiszen tudjuk mi azt jól, hol van a kutya eltemetve és kinek mi fáj. A tanács tekintettel akart lenni arra, hogy vannak még más szegedi festőművészek is, akik szerelmének vásárló publikumot fogni produktumaiknak s rendeznének bizony tárlatot ők is, de ismerik már a szegedi műpártolást és jobban tartanak a kudartól, mint amennyire remélik, hogy egy-két műalkotással legalább anyagi eredményt érhetnének el. A tanács tehát egyenlőséget akar — tételezzük föl róla, — nem kívánja megsérteni a szegedi festőgárda többi tagjait az önértékében. Ez azonban amennyire naiv álláspont, annyira rosszakaratu is — a művészet, mint ilyen iránt. Ahelyett, hogy propagandát csinálna a tanács, egészen belefotja itt Szegeden a művészetet a maga nyomorúságába, elhagyatottságába, nélkülözéseibe, keserves vajadásába. Ha már a többiek önértékét félti és a többiek féltékenységétől tart, akkor, ha parányi jóindulat is volna benne a művészetek pártolása iránt, tudna módot találni rá, hogy az ellentéteket kiegyenlítsse. Mert van is rá mód bőven, csak akarni és cselekedni kellene. Megtehette volna azt is, hogy azt mondja: nem bánom, mutassa be Joachim a kulturpalotában, hogy mit produkált Párisban, de halljátok ti többiek, jöhettek ti is, mutassátok be, mit tudtok együtt és adjatok el annyi képet, amennyit csak tudtok! Ez lett volna az osztó igazság és nem az a lehetetlen határozat, amellyel a tanács arcucsapott egy művészt, aki csak egy szerény kérréssel mert előrukkolni.

A város kulturügyosztálya, ime, így dolgozik a kultúra érdekében! Ahelyett, hogy istápolná csak erkölcsileg is a művészetet, kiüzi doronggal és furkossal a város falai közül. Pozitív tudomásunk van például arról, hogy Károlyi Lajos, ez az európai hírű szegedi festőművész, kivándorolni készül innen, hogy soha többé vissza ne térjen, nyilván azért, mert nem kíván részese lenni annak a rettenetes kálváriának, amit Szegeden a festő- és szobrászművészekkel járatnak. Közöny és a lenézettség a sorsuk ebben az óriás városban, százhuszezer főnyi lakosság között, — a kulturpalota csak üres disz, ahol az igazi kultúrának nem adnak hajlékot, sőt ha bebocsátást kér, — ma ép a Joachim esete mutatja, — kikergetik onnan. Szégyenletes állapot ez és nincs csodálkozni való azon, hogy ha Szegedet, mint a kulturbotrányok városát, minduntalan pelengérre állítják ország-világ előtt!

Berchtold, Tisza, Andrássy a külpolitikai helyzetről.

— A delegáció teljes ülése. —

(Saját tudósítónktól.) Havas, esős időben, fél tíz órakor gyülekeztek a delegátusok a Bankgassei Magyar Házban. A delegátusok a társalgóteremben barátságos eszmecserével töltötték az időt az ülés megnyitásáig. A munkapárti és a főrendi delegátusok foglalták el a terem nagyrészét, az ellenzékiek a terem baloldali sarkában társalogtak.

Károlyi Mihály gróf Szmeccsányi Lajos egri érseket üdvözölte és vele néhány szót váltott. Ezt nem tekintve, az ellenzékiek kizáróan egymással beszélgettek. A delegáció karzata előkelő és elegáns hölgyközönséggel volt tele.

Kévéssel tíz óra után a delegátusok Láng Lajos báró csöngetésére bementek az ülésterembe. Az elnöki emelvény alatt a közös miniszterek és az osztályfők, a középso asztalnál Tisza István gróf miniszterelnök, Teleszky János pénzügyminiszter és Burián István báró, a király személye körüli miniszter foglalt helyet, jobbról és balról a munkapárti és a főrendi delegátusok, szemközt az emelvényvel pedig az ellenzéki delegátusok ültek és pedig az első sorban Hadik János gróf, Andrássy Gyula gróf, Károlyi Mihály gróf, Lovász Márton, a második sorban Rakovszky Béla, Vázsonyi Vilmos, Windischgrätz Lajos herceg, Chorin Ferenc és Mailáth József.

BERCHTOLD FELEL.

Az ülés megnyitása után Láng Lajos báró elnök bejelentette, hogy Berchtold gróf külügyminiszter azonnal válaszolni kíván Apponyi Albert grófnak legutóbbi külügyi interpellációjára.

Ez a bejelentés meglepetést keltett, mert azt hitték, hogy a külügyminiszter csak a külügyi vita végén adja meg az interpellációra a választ. Rakovszky István közbe is szólott: Nincs itt Apponyi. Nagy meglepetést keltett az is, hogy Berchtold gróf maga válaszolt az interpellációra és pedig magyarul. A delegátusok azt hitték ugyanis, hogy a választ a külügyminiszter megbízásából Wickenburg Márk gróf külügyi osztályfő fogja elmondani. Berchtold gróf a válasz legnagyobb részét olvasta ugyan, de beszélt szabadon is, meglepően jó magyarul.

Az elnök fölvetette a kérdést, hogy tudomásul veszi-e a delegáció a külügyminiszter választát?

Andrássy Gyula arra kérte az elnököt, hogy tekintettel arra, hogy Apponyi csak délután érkezik meg, a határozathozatalt hagyják függőben délutánig.

Láng Lajos báró azonban hivatkozva arra, hogy Apponyinak jogja van fölszólalni a külügyi vita során és így vele igazságatlanság nem történik, fölvetette a kérdést, mire a delegáció többsége a választ tudomásul vette. (Berchtold gróf beszédét lapunk vezető helyén közöljük.)

A külügyminiszter után Nagy Ferenc előadó mondotta el beszédjét.

HENGELMÜLLER ÉS RAKOVSKY.

Berzeviczy Albert elnök az ülést délután fél kettőkor félbeszakította.

Butorvásárlók

meggyőződhetnek arról, hogy dúsan felszerelt raktárunkban kizárólag saját készítésű, elsőrendű butorok, minden versenyt felülmúló árban — kedvező fizetési feltételek mellett — is kerülnek eladásra.

Tisztelettel

Egyesült Műasztalosok
Butorraktára

Szeged, Tisza Lajos-körút 19
(Kertész pékkel szemben.)

Telefon 515.